

وقتی شمعدانی‌ها گل می‌دهند

پذیرش تفاوت‌ها...

می‌گویند تا قبل از ازدواج فقط مرگ می‌تواند دو عاشق را از هم جدا کند اما پس از ازدواج، هر اتفاق پیش پا افتاده‌ای توان این کار را دارد!

شاید طنز باشد و شاید تلخ، ولی یک حقیقت را در پس خود پنهان دارد: همه آن تفاوت‌ها که روزی به عنوان عاملی جذاب و دوست داشتنی به چشم می‌آید، امروز دلیلی می‌شود برای ناراحتی، دلخوری و حتی درگیری‌های کلامی. به راستی در یک ارتباط دو سویه قرار است چه چیزی به یکدیگر بدهیم و چه انتظاری از هم داریم؟ آیا باید تفاوت‌ها را کنار بگذاریم و کم‌کم به شکل همدیگر در بیاییم یا قرار است کمابیش این تفاوت‌ها را بپذیریم، حتی اگر دوست‌شان نداشته باشیم و با آن‌ها مخالف باشیم؟

در ادامه همان شوخی ابتدای متن، دو نفر پس از ازدواج توقع پیدا می‌کنند که طرف مقابل‌شان به تمامی اتفاقات از زاویه دید او نگاه کند و فراموش می‌کنند که درون هر آدمی، مجموعه‌ای از عقاید، خواست‌ها، اتفاقات و خاطرات شخصی است که شخصیت او را می‌سازد و نگاه افراد را نسبت به هم متفاوت می‌کند.

آیا باید این تفاوت‌ها را پذیرفت و به آن‌ها احترام گذاشت؟ اگر این تفاوت‌ها در حدی آزاردهنده بوده‌اند که قابل تحمل نیستند، چگونه وجود آن‌ها قبل از زندگی یا رابطه مشترک حسی خوشایند داشت؟ و بالاخره چرا قبلاً این تفاوت‌ها را به حساب جسارت و متفاوت بودن او می‌گذاشتیم و اکنون آن‌ها را سرکشی می‌دانیم؟

شاید اغراق نباشد اگر بگوئیم مهم‌ترین قدم در یکی شدن دو نفر در رابطه، درک و پذیرش تفاوت‌هاست و این که حتی با داشتن این تفاوت‌ها، آن دو توان همراهی و یکی شدن را در مسیر زندگی پیدا می‌کنند. شاید حتی در کنار هم، همان وجوه متفاوت شخصیتی و رفتاری به وجه اشتراک تبدیل شود و در راستای تکمیل همدیگر قرار گیرد، ولی مهم است که هر دو نفر، طرف مقابل را با وجود همین نگاه‌های متفاوت - و گاه متضاد - بپذیرند و قبول کنند. این موضوع در جامعه‌ای مثل جامعه امروز ما بیشتر از قبل رخ می‌دهد، چون تنوع زیاد در سبک زندگی، نگاه افراد به زندگی و حتی اعتقادات (چه شخصی و چه مذهبی و حتی قومی) می‌تواند تفاوت بسیاری ایجاد کند و نتیجه آن در صورت عدم پذیرش، بروز اختلافات فراوان و عمیق باشد.

نویسنده امروز ما قصه‌ای را مطرح و گسترده است که بر همین ویژگی متمرکز شده و در قالب روایتی دلنشین، پذیرفتن تفاوت‌ها توسط افراد را به چالش کشیده است. این که به راستی عشق تا کجا می‌تواند آدم‌ها را به پذیرش نگاه همدیگر وادار کند و از کجا این تفاوت‌ها می‌تواند حتی بر عشق آتشین هم سایه افکند؟ آیا آنچه روزی موجب حس خوشایند در وجود دو نفر می‌شده امروز می‌تواند دلیل فرو ریختن همان حس گردد؟

تصور می‌کنم سوژه انتخابی نویسنده برای مخاطب نکته‌سنج شادان جذابیت لازم را دارد تا او را به تفکر در این رابطه فرا بخواند. این هم نوعی نگاه و زاویه‌ای خاص به روابط است که بی‌تردید جذب‌تان خواهد کرد.

بهمن رحیمی

بهمن ماه ۱۳۹۷ - تهران